Dosarul nr.1r-1009/25 Judecătoria Căușeni, sediul Bender (Varnița)
1-25049617-02-1r-25082025 Judecător Aurelia Pleșca

D E C I Z I E

02 februarie 2026 mun. Chişinău
Colegiul Penal al Curţii de Apel Centru, în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecător: Alexandru Spoială
Judecători: Igor Chiroşca și Mihail Proca

A examinat în şedinţă de judecată, fără prezența părților, recursul procurorului, adjunct-interimar al Procurorului-șef al Procuraturii Căușeni, Șef al oficiului Bender, Aliona Prohorenco, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025 în cauza penală privind condamnarea lui

Roșca ***** *****, născut la *****, IDNP *****, cu viza de domiciliu în raionul *****, s. *****, str. *****, studii medii incomplete, apt de muncă, angajat oficial în calitate de dulgher-betonist la SRL "*****" cu sediul în mun. Chișinău str. *****, se află în relații de concubinaj, un copil minor la întreținere, nesupus militar, fără grade de calificare, distincții de stat, ordine, medalii, anterior condamnat,

pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.42, 322 alin.1 Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei penale în instanța de recurs: 25.08.2025 - 02.02.2026.

Colegiul penal, asupra recursului,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, Roșca ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42, 322 alin.1 Cod penal, și condamnat în baza acestei Legi, cu aplicarea art.80[1]

alin.1 Cod penal, la pedeapsa sub formă 120 (una sută douăzeci) ore muncă neremunerată în folosul comunității.

I s-a explicat inculpatului Roșca ***** că în cazul în care acesta se va eschiva cu rea-voință de la executarea muncii neremunerate în folosul comunității, aceasta se va înlocui cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Copia sentinței după intrarea în vigoare a fost expediată spre executare Biroului de Probațiune *****.

Inculpatul Roșca ***** a fost obligat să se prezinte, în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a sentinței, la Biroului de Probațiune ***** pentru executarea pedepsei aplicate.

Măsura preventivă sub formă de obligare de a nu părăsi localitatea a expirat de drept.

Corpurile delicte - telefon mobil de model General Mobile 4G cu IMEI- *****, telefon mobil de model Smart Phone cu IMEI1- ***** şi IMEI2- *****, cartela SIM a operatorului Orange cu nr. *****, modem wifi de model Huawei cu IMEI- *****, cartela SIM a operatorului Moldcell cu nr. ***** – se vor păstra în continuare în camera de păstrarea a corpurilor delicte a Inspectoratului de Poliție Bender, pentru a fi prezentate ca probe și pe cauza penală disjunsă într-o procedură separată în privința învinuitei Raiu Ramina.

Pentru a se pronunța în cauza dată, instanța de fond a constatat că, inculpatul Roșca ***** ***** împreună şi de comun acord cu deţinutul Lupașco Rustam, fiind deţinut în Penitenciarului nr.12-Bender, urmărind scopul de organizare, instigare şi dirijare a activității de transmiterea ilegală a obiectelor interzise în penitenciar şi acționând cu intenţie directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale şi dorind în mod conștient survenirea lor, în perioada de timp din luna aprilie 2022 şi pînă la data de 05 mai 2022 au determinat şi dirijat acţiunile cet. Raiu Ramina şi Vacarciuc Valentina, cît şi a altor persoane nestabilite, la transmiterea ilegală a bunurilor interzise în penitenciar şi anume: a unui telefon mobil de model General Mobile 4G cu IMEI- *****, a unui telefon mobil de model Smart Phone cu IMEI1- ***** şi IMEI2- ***** în care se afla cartela SIM a a operatorului Orange cu nr. ***** şi a unui modem wifi de model Huawei cu IMEI- ***** în care se afla cartela SIM a operatorului Moldcell cu nr. *****.

La data de 05.05.2022, în timpul transmiterii coletului pe numele deținutului Lupașco Rustam de către angajații penitenciarului nr. 12 Bender, a fost stabilit că, în televizorul de model „MAGNUM MA-32 DT2” au fost amplasate obiecte, a căror transmitere ori păstrare este interzisă conform pct 17, anexa 7 a Hotărîrii Guvernului nr. 583 din data de 26.05.2006 cu privire la aprobarea statutului executării pedepsei de către condamnaţi.

Astfel, prin acţiunile sale, Roşca ***** a săvârşit infracțiunea prevăzută de art.42, 322 alin.1 Cod penal, adică participație în calitate de organizator şi instigator la transmiterea tăinuită de control prin orice mijloace persoanelor deținute în instituţiile penitenciare a obiectelor a căror transmitere ori păstrare este interzisă conform legislaţiei privind executarea hotărârilor cu caracter penal.

În ședința de judecată a primei instanțe, inculpatul Roșca ***** a înaintat cerere privind examinarea cauzei penale în baza prevederilor art.364[1] Codul de procedură penală, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe motiv că, înțelege în ce este învinuit și recunoaște integral vinovăția în cele incriminate, cererea nominalizată fiind susținută integral de către avocat. Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art.364[1] Codul de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, procurorul adjunct-interimar al Procurorului-șef al Procuraturii Căușeni, Șef al oficiului Bender, Aliona Prohorenco a declarat recurs în termen, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, în partea individualizării pedepsei și remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului procurorul a invocat faptul că, pedeapsa aplicată lui Roșca ***** contravine prevederilor art. 2 alin.2 Cod penal, care stipulează, că legea penală are drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar art. 75 alin.1 Cod penal stipulează că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal. Potrivit art. 75 alin. (2) din Codul penal, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoarea are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul.

Menționează, că inculpatul Roșca ***** anterior a fost condamnat, pentru comiterea a cinci infracțiuni, dintre care trei fiind grave, exclusiv la pedeapsa închisorii, nefiind în totalmente ispășită pedeapsa cu închisoarea stabilită prin sentința judecătoriei Orhei, sediul Central din data de 05 aprilie 2021, a comis cu intenție o altă infracțiune, iar ca rezultat inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunității.

Colegiul penal, ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 447 alin.1, 2 Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără

prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor formulate în recurs, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal al Curții de apel Centru consideră necesar de a admite recursul declarat de procurorul în Procuratura raionului Căușeni, Stici Ion, cu casarea sentinței în partea individualizării pedepsei penale, cu dispunerea rejudecării cauzei penale, în această parte, de către instanța de fond, în alt complet de judecată, reieșind din următoarele considerente.

Conform art.437 alin. l pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentinţele pronunţate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Conform art.448 Codul de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Conform art.449 alin.(1), pct. 2), lit. b), d) Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului; sau, dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată, conform art. 364^1 Cod de procedură penală, (1) Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. (...) (10) Sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.

Ținând cont de particularitățile recursului împotriva sentințelor pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, instanța de recurs la judecarea recursului nu poate controla fondul cauzei, urmând a accepta constatarea de fapt stabilită de instanța de fond. Mai mult decât atât, Colegiul reține că, această cauză a fost judecată în procedura simplificată, reglementată de art.364^1 Codul de procedură penală, potrivit căreia judecata se face în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar dacă inculpatul recunoaște faptele aşa cum acestea sunt menționate în rechizitoriu. Alegerea de către inculpat, până la începerea cercetării judecătorești în instanța de fond, a procedurii prevăzute de art.364^1 Codul de procedură penală, stabilește și limitele eventualelor recursuri împotriva sentinței adoptate, în care pot fi invocate doar erorile procesuale şi/sau măsura de pedeapsă stabilită.

Potrivit art.364[1] alin. (1) Codul de procedură penală, recunoașterea celor săvârșite de inculpat vizează totalitatea faptelor reținute în sarcina acestuia, inclusiv prejudiciul consemnat de procuror în rechizitoriu, ca fiind cauzat prin comiterea infracțiunii imputate. Colegiul penal reține că, fiind verificată legalitatea acceptării de către instanța de fond a procedurii simplificate, în primul set al procedurilor, aceasta a fost recunoscută ca legală, ceea ce presupune că nu a fost afectată de careva erori procesuale.

Drept urmare, în ordine de recurs, Colegiul penal, ținând cont de faptul că probatoriul administrat la faza de urmărire penală care a fost acceptat de către inculpat, și pe care instanța și-a bazat concluziile de vinovăție a inculpatului, detaliat sunt redate în conținutul sentinței de condamnare, se conchide inutilitatea expunerii lor repetate, cu atât mai mult că sentința în această parte nu poate fi contestată.

Conform art.449 alin.(1) pct.2), lit. d) Codul de procedură penală, judecând recursul, instanţa admite recursul, casând hotărârea, parţial sau integral şi dispune rejudecarea cauzei de către instanţa de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanţa de recurs.

Astfel, instanța de recurs, va admite recursul procurorului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, în baza art.449 alin.1 pct. 2) lit. d) Codul de procedură penală, cu casarea parțială a hotărârii atacate în partea individualizării pedepsei penale şi dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță, în alt complet de judecată, inclusiv deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art.7 alin.(1) Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Conform art.61 alin.(1)-(2) Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiunii i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța ține cont de prevederile art.7, art.61, art.75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Colegiul penal subliniază că, instanța de fond a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, în mod eronat. Subsecvent, ținând cont de multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunea respectivă, Colegiul penal, nu consideră rațional faptul că prima instanță a dispus pedeapsa sub formă de 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității, în acest sens găsind veridice și aplicabile argumentele invocate de către acuzatorul de stat.

Prin urmare, prin prisma ansamblului de împrejurări ale speţei, Colegiul penal statuează că pedeapsa sub forma muncii neremunerate stabilită de către instanţa de fond, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât de către inculpat, precum şi de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

Prin urmare, în viziunea instanţei de recurs, fapta comisă de inculpat prezintă un pericol sporit pentru societate, care atentează la menținerea disciplinei și securității în penitenciare, precum și asigurarea unui mediu sigur pentru personalul penitenciar și alți deținuți. Respectiv, în asemenea situaţii pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni mai prompt, cu aplicarea unei pedepse reale cu executare, atât cu caracter general de prevenție cât și cu caracter concret, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracţiuni.

În această ordine de idei, instanța de recurs consideră că prima instanță nu a efectuat o analiză amplă a personalității inculpatului, ținând cont de datele referitoare la calitățile personalității inculpatului, manifestate prin natura faptei comise, în perioada premergătoare săvârşirii faptei prejudiciabile şi după săvârșirea acesteia, faptul atragerii anterioare la răspundere penală a inculpatului, care în ansamblu denotă faptul că Roșca ***** ar fi o persoană predispusă de a comite fapte ilegale, care nu a păşit pe calea corijării, continuându-și calea infracțională.

La caz, pedepsele stabilite anterior nu au fost capabile să atingă unul din scopurile pedepsei penale – prevenirea comiterii unei noi infracțiuni de către făptuitor. Astfel, modalitatea executării pedepsei aplicată inculpatului Roșca ***** nu este corect individualizată, nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite, şi nu poate atinge scopul pedepsei penale.

Mai mult ca atât, prin aplicarea pedepsei prea blânde, se influențează în mod negativ asupra felului în care societatea percepe gradul de restabilire a echității sociale prin actul de justiție, iar reacția coercitivă a statului se dovedește a fi una defectuoasă și ineficientă.

Prin urmare, prin prisma ansamblului de împrejurări ale speței, Colegiul penal statuează că individualizarea pedepsei penale stabilită de către instanța de fond, nu este echitabilă, nu corespunde limitelor stabilite de norma pentru care inculpatul a fost diferit justiției, motiv pentru care, nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât şi de alte persoane.

La rejudecarea cauzei penale instanța de fond urmează să individualizeze pedeapsa, reieșind din prevederile art.75 Codul penal, prin aplicarea procedeului de adaptare a naturii şi cuantumului sancțiunii la infracțiunea săvârșită şi persoana infractorului, la aptitudinea acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei, cu aplicarea sancțiunii efective, proporționale şi convingătoare, să examineze cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil şi în dependență de probele acumulate, să pronunțe o hotărâre legală,

întemeiată şi motivată, pronunțând-se asupra tuturor motivelor invocate de către participanții la proces.

În consecință, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite recursul procurorului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, a casa sentința în partea individualizării pedepsei penale și de a remite cauza la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Cu referire la limitele rejudecării, Colegiul penal reține că, având în vedere conținutul prevederilor art. 451 și 436 Cod de procedură penală, instanța de fond, primind prezenta cauză spre examinare, va fi în drept să se expună doar asupra individualizării pedepsei penale, adică exact în partea în care sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025 a fost casată.

În rest, sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, din momentul pronunțării prezentei decizii, are puterea lucrului judecat în partea survenirii răspunderii penale a inculpatului Roșca *****, deci a condamnării publice a acestuia, în numele legii, pentru fapta prevăzută de art. 42, 322 alin.1 Cod penal.

Pe cale de consecință, circumstanțele de fapt și cele de drept, constatate prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, în calitate de temei real și juridic al răspunderii penale, precum și existența sau lipsa temeiurilor de liberare de răspundere penală, nu mai pot fi reevaluate de către instanța de rejudecare.

Soluția dată se impune din raționamentele art. 50 Cod penal, potrivit căruia, „se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvîrşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrîngere prevăzute de lege”. Or, din conținutul acestei prevederi se deduce că, pedeapsa penală, în calitate de măsură de constrângere, nu este un element constitutiv al răspunderii penale, ci o consecință a survenirii acesteia, nu întotdeauna obligatorie.

În conformitate cu art.447-449 alin.(1), pct. 2) lit. d) Codul de procedură penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se admite recursul procurorului, adjunct-interimar al Procurorului-șef al Procuraturii Căușeni, Șef al oficiului Bender, Aliona Prohorenco declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) din 01.08.2025, casează parțial sentința, în partea individualizării pedepsei penale și remite cauza la rejudecare, în această parte, în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Se mențin celelalte dispoziții ale sentinței.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător Alexandru Spoială

Judecători Igor Chiroșca

Mihail Proca